PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

DIH-023-45(7)/13/AgŁ

Warszawa, 7 sierpnia 2013 r.

DECYZJA DIH-1/45/2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 14 maja 2013 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.202.2012 i KBP-ŻG.8361.212.2012), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 50 834,35 zł (słownie: pięćdziesiąt tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote 35/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej jednej partii masła ekstra o zawartości tłuszczu 82 % i masie netto 200 g, wyprodukowanego przez Masmal Dairy Sp. z o.o. ul Magazynowa 8, 86-300 Grudziądz – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 15 listopada 2012 r., w związku ze skargą konsumenta, przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej „Dolnośląskim WIIH", w hipermarkecie E. Leclerc we Wrocławiu przy ul. Zakładowej 2-4, należącym do przedsiębiorcy Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, zwanego dalej również „stroną", pobrano do badań laboratoryjnych m.in. próbkę masła ekstra o zawartości tłuszczu 82 % i masie netto 200 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości „najlepiej spożyć przed: 05.12" i numerem partii produkcyjnej „170", wyprodukowanego przez Masmal Dairy Sp. z o.o. ul Magazynowa 8, 86-300 Grudziądz, zwanego dalej „masłem", w ilości 5 sztuk z partii liczącej 2 439 sztuk o łącznej wartości 7 048,71 zł (2,89 zł/szt.) – co udokumentowano w protokole pobrania próbki produktu z dnia 15 listopada 2012 r. nr 076778.

Równocześnie z tej samej partii produktu, pobrano, zabezpieczono i pozostawiono pod nadzorem osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego w trakcie kontroli

(upoważnienie z dnia 3 stycznia 2011 r.) dodatkową próbkę, w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbkę kontrolną) – co udokumentowano protokole pobrania próbki kontrolnej z dnia 15 listopada 2012 r. nr 076779.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 15 listopada 2012 r. (nr akt kontroli: KBP-ŻG.8361.202.2012).

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Olsztynie, zwane dalej „Laboratorium UOKiK w Olsztynie", wykazały, że próbka masła nie spełniała wymagań zadeklarowanych przez producenta w jego oznakowaniu oraz określonych w przepisach załącznika XII i XV do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzeniu o jednolitej wspólnej organizacji rynku") (Dz. U. L 299 z 16.11.2007 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007" – z uwagi na: obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym (na poziomie 63,79 %) i steroli pochodzenia roślinnego wskazujących na obecność tłuszczu roślinnego (tj. β-sitosterolu, campesterolu, stigmasterolu i brassicasterolu) oraz wyższą zawartość wody (w granicach od 20,8 % do 21,1 % zamiast wymaganych nie więcej niż 16 %) i suchej masy beztłuszczowej (w granicach od 2,3 % do 2,4 % zamiast wymaganych nie więcej niż 2 %). Stwierdzono także niezgodną z deklaracją producenta w oznakowaniu tego masła oraz z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 445/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe zasady w celu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2991/94 określającego normy dla tłuszczów do smarowania oraz stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1898/87 w sprawie ochrony nazw stosowanych w obrocie mlekiem i przetworami mlecznymi (Dz. U. L 106 z 24.4.2007 s. 24), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 445/2007" – niższą zawartość tłuszczu (średnio 77 % zamiast zadeklarowanych 82 % ± 1 %) – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012.

Pismem z dnia 27 listopada 2012 r., strona została poinformowana o wynikach badań laboratoryjnych oraz o prawie do złożenia wniosku o zbadanie próbki kontrolnej.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i wniosła w piśmie z dnia 28 listopada 2012 r. o zbadanie próbki kontrolnej przedmiotowego produktu.

Uwzględniając powyższy wniosek strony, w toku kolejnej kontroli przeprowadzonej w dniu 30 listopada 2012 r., przekazano do badań laboratoryjnych próbkę kontrolną masła, zabezpieczoną protokołem pobrania próbki kontrolnej z dnia 15 listopada 2012 r. nr 076779 – co udokumentowano w protokole kontroli z dnia 30 listopada 2012 r. (nr akt kontroli: KBP-ŻG.8361.212.2012). Do protokołu tego dołączono także oświadczenie osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego w trakcie kontroli z dnia 30 listopada 2012 r., z którego wynika, że zakwestionowana partia masła została w całości sprzedana.

Przeprowadzone przez Laboratorium UOKiK w Olsztynie badania próbki kontrolnej potwierdziły, że przedmiotowe masło było niezgodne z deklaracją producenta zawartą w jego oznakowaniu oraz z przepisami o jakości handlowej, z uwagi na: obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym (na poziomie 62,33 %) i steroli pochodzenia roślinnego, a także wyższą zawartość wody (w granicach od 20,6 % do 20,8 % zamiast wymaganych nie więcej niż

16 %) i suchej masy beztłuszczowej (na poziomie 2,1 % zamiast wymaganych nie więcej niż 2 %) oraz niższą zawartość tłuszczu (średnio 77 % zamiast zadeklarowanych 82 % ± 1 %) – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 7 grudnia 2012 r. nr 994/2012.

Pismem z dnia 14 grudnia 2012 r. strona została zapoznana z wynikami badań próbki produktu i próbki kontrolnej.

Po zapoznaniu się z wynikami badań laboratoryjnych, strona poinformowała w piśmie z dnia 11 marca 2013 r., że podjęła działania naprawcze polegające na wstrzymaniu dostaw i zaprzestaniu współpracy z producentem. Dodała, że zakwestionowana partia masła została sprzedana, zanim otrzymała ona sprawozdania z badań laboratoryjnych.

Wobec powyższego, pismem z dnia 20 marca 2013 r, Dolnośląski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej", kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu zafałszowanej jednej ww. partii masła, informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Ponadto, w piśmie tym wezwał ją do przekazania informacji o wysokości przychodu i wielkości obrotów za rok 2012.

Strona przesłała żądane informacje oraz wyjaśniła w piśmie z dnia 27 marca 2013 r., że wprowadzenie do obrotu zakwestionowanej partii masła firmy Masmal Dairy Sp. z o.o. z siedzibą w Grudziądzu, noszącego cechy produktu zafałszowanego, nie było działaniem zamierzonym i świadomym, oraz że w obliczu zaistniałej sytuacji, naruszającej jej dobre imię i interes klienta, straciła ona zaufanie do tego producenta. Dodała, że masło tego producenta, który w sposób zawiniony ukrywał jego rzeczywisty skład, nadal znajduje się w sprzedaży w innych placówkach.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 14 maja 2013 r. Dolnośląski WIIH wymierzył ww. przedsiębiorcy, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 50 834,35 zł, z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej jednej ww. partii masła. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 16 maja 2013 r.

Pismem z dnia 27 maja 2013 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego w dniu 29 maja 2013 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK", odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie w tym zakresie postępowania w sprawie, jako bezprzedmiotowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w części dotyczącej wymierzenia kary pieniężnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Dolnośląskiego WIIH, na podstawie art. 138 § 2 Kpa. Przedmiotowej decyzji strona zarzuciła:

1) naruszenie przepisów art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy nie wystąpiły ku temu ustawowe przesłanki oraz błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ukaranie podmiotu wprowadzającego do obrotu

produkt o niewłaściwej jakości handlowej lub produkt zafałszowany może nastąpić bez przypisania mu jakiejkolwiek winy;

2) naruszenie przepisu art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej", poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w sytuacji, gdy nie wystąpiły ku temu przesłanki, w związku z: przebadaniem próbki kontrolnej przedmiotowego masła po upływie jego okresu ważności, podczas gdy w takiej sytuacji próbka kontrolna nie powinna zostać poddana badaniom, a w efekcie pozbawienie strony prawa do zakwestionowania wyników badań przedłożonych przez Dolnośląskiego WIIH;
3) błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż zakwestionowane masło jest produktem zafałszowanym;
4) naruszenie przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 273/2008 z dnia 5 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do metod analizy oceny jakości mleka i przetworów mlecznych (Dz. U. L 88 z 29.3.2008 r. s. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 273/2008", oraz załączników nr II, XX i XXI do tego rozporządzenia, poprzez ich niezastosowanie oraz akceptację braku ich zastosowania, a w konsekwencji pozbawienie producenta możliwości wykazania niewłaściwego przeprowadzenia procedury pobierania próbek w sytuacji, gdy przepisy te przewidują jego uprawnienia do wypowiedzenia się co do sposobu pobierania próbek;
5) naruszenie przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008 oraz załączników nr II, XX i XXI do tego rozporządzenia, w związku z art. 28 i art. 145 § 1 pkt 4 Kpa, z uwagi na ich błędną wykładnię i niezastosowanie w sytuacji, gdy wystąpiły ku temu przesłanki, a w konsekwencji akceptację niewłaściwego określenia stron postępowania oraz pozbawienie przez to Masmal Dairy Sp. z o.o. z siedzibą w Grudziądzu udziału w niniejszym postępowaniu w charakterze strony;
6) naruszenie przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008 oraz załączników nr II, XX i XXI do tego rozporządzenia, w związku z art. 75 § 1 Kpa, poprzez ich niezastosowanie oraz akceptację ich błędnego zastosowania, a polegającego na akceptacji wydania zaskarżonej decyzji w oparciu o dowody zdobyte sprzecznie z prawem;
7) rażące naruszenie przepisów art. 7 i 77 Kpa, w związku z: błędnym ustaleniem stanu faktycznego; zaniechaniem podjęcia czynności procesowych zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego i dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego; arbitralnym potraktowaniem niniejszej sprawy bez rozpatrzenia w sposób wyczerpujący zebranego materiału dowodowego; nieuwzględnieniem przy rozstrzygnięciu interesu społecznego i interesu obywateli;
8) rażące naruszenie przepisu art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, z uwagi na jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w zakresie wymiaru kary;
9) naruszenie przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U.

L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, w związku z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, poprzez wymierzenie kary zbyt wygórowanej i dotkliwej.

Ponadto, strona wniosła w odwołaniu o przeprowadzenie dowodu:

- ze sprawozdania z badań nr 1816/13/GDY próbki kontrolnej przedmiotowego masła, na okoliczność właściwej jakości zakwestionowanego produktu;
- z pisma WIIH w Łodzi z dnia 9 maja 2013 r. do Netto Sp. z o.o. z siedzibą w Motańcu na okoliczność, że stanowisko Dolnośląskiego WIIH w sprawie badania próbek kontrolnych po upływie ich okresu ważności jest negatywne;
- przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, będących pracownikami producenta, na okoliczność właściwej jakości zakwestionowanego produktu;
- w postaci przedłożenia do akt sprawy przez organ administracji publicznej dokumentów zaświadczających, że próbka przedmiotowego masła została dostarczona do laboratorium zgodnie z terminem określonym w Polskiej Normie PN-EN ISO 707;
- w postaci przedłożenia do akt sprawy przez organ administracji publicznej dokumentów zaświadczających, że od momentu pobrania próbki przedmiotowego masła do czasu jej dostarczenia do laboratorium, była ona przechowywana w warunkach zgodnych z Polską Normą PN-EN ISO 707;
- w postaci przedłożenia do akt sprawy przez organ administracji publicznej dokumentu poświadczającego uprawnienia do pobierania próbek produktów dla osób, które pobierały próbki przedmiotowego masła.

Pismem z dnia 24 czerwca 2013 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,

c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 4, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł, a w art. 40a ust. 5, że ustalając wysokość kary, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie „jakości handlowej" zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Zgodnie z art. 114 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, produkty żywnościowe przeznaczone do spożycia przez ludzi można wprowadzać do obrotu jako mleko i przetwory mleczne, tylko jeśli są zgodne z definicjami i nazwami ustanowionymi w załączniku XII do tego rozporządzenia. Przetwory mleczne oznaczają produkty uzyskiwane wyłącznie z mleka, przez co należy rozumieć, że można dodać do nich substancje konieczne do ich wytwarzania, pod warunkiem, że substancje te nie są używane do zastąpienia w całości lub częściowo jakichkolwiek naturalnych składników mleka. Do takich przetworów mlecznych należy m.in. masło, które – zgodnie z dodatkiem do załącznika XV do wskazanego rozporządzenia – jest produktem zawierającym nie mniej niż 80 % i nie więcej niż 90 % tłuszczu mlecznego, nie więcej niż 16 % wody i nie więcej niż 2 % suchej masy beztłuszczowej mleka. Tylko taki produkt może być oferowany pod nazwą „masło", poza wyjątkami określeniami w pkt. I. 2 załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

W niniejszej sprawie wyniki badań próbki produktu (opisane w sprawozdaniu z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012), pobranego przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego WIIH w hipermarkecie E. Leclerc, należącym do przedsiębiorcy Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, wykazały, że wprowadzona do obrotu jedna ww. partia masła nie odpowiadała wymaganiom zadeklarowanym przez producenta w oznakowaniu tego produktu oraz określonym w przepisach załącznika XII i XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, ze względu na: obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym (na poziomie 63,79 %) i steroli pochodzenia roślinnego oraz wyższą zawartość wody i suchej masy beztłuszczowej. Stwierdzono w tym produkcie także niezgodną z deklaracją producenta oraz z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i rozporządzenia (WE) nr 445/2007 – niższą

zawartość tłuszczu. Ponowne badania próbki kontrolnej (opisane w sprawozdaniu z badań z dnia 7 grudnia 2012 r. nr 994/2012) potwierdziły, że produkt ten był niezgodny z deklaracją producenta zawartą w jego oznakowaniu oraz z przepisami o jakości handlowej, z uwagi na: obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym (na poziomie 62,33 %) i steroli roślinnych, wyższą zawartość wody i suchej masy beztłuszczowej oraz niższą zawartość tłuszczu.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzona do obrotu jedna ww. partia masła, z uwagi na stwierdzone nieprawidłowości, wskazujące na dokonanie w tym produkcie zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład oraz na podanie w jego oznakowaniu danych w zakresie składu i nazwy produktu, niezgodnych z prawdą (w rzeczywistości był to miks tłuszczowy o wyższej zawartości wody i suchej masy beztłuszczowej kosztem niższej zawartości tłuszczu, do produkcji którego użyto głównie tłuszcz inny niż tłuszcz mleczny, w tym tłuszcz roślinny), była artykułem rolno-spożywczym zafałszowanym, w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. a, b i c ustawy o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy i skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 50 834,35 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Dolnośląski WIIH wymierzył w drodze decyzji z dnia 14 maja 2013 r. powyższą karę Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu zafałszowaną jedną ww. partię masła.

Strona podniosła w pkt I odwołania zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy nie wystąpiły ku temu ustawowe przesłanki oraz błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ukaranie podmiotu wprowadzającego do obrotu produkt o niewłaściwej jakości handlowej lub produkt zafałszowany może nastąpić bez przypisania mu jakiejkolwiek winy.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zwrócić uwagę, że zaskarżona decyzja została wydana przez organ pierwszej instancji w oparciu o znany stronie materiał dowodowy (w tym m.in. protokoły kontroli z dnia 15 listopada 2012 r. i z dnia 30 listopada 2013 r. oraz sprawozdania z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012 i z dnia 7 grudnia 2012 r. nr 994/2012), wskazujący jednoznacznie, że wprowadzone przez stronę do obrotu przedmiotowe masło, z uwagi na stwierdzone w powyższym zakresie nieprawidłowości, było zafałszowane, a więc zasadnym było wymierzenie jej kary pieniężnej na mocy art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

Należy podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie, przepisy prawa żywnościowego, w tym przepisy o jakości handlowej, sprzeciwiają się każdej praktyce, w tym także dotyczącej oznakowania środków spożywczych, mogącej w jakikolwiek sposób wprowadzić w błąd konsumenta. Obowiązkiem przedsiębiorcy, który – tak jak w niniejszej sprawie – wprowadził do obrotu masło posiadające cechy zafałszowania, jest wprowadzenie do obrotu produktów oznakowanych zgodnie z obwiązującymi przepisami prawa, w sposób

rzetelny i niebudzący wątpliwości (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 91/10).

Należy zaznaczyć, że w prawie żywnościowym pojęcie „wprowadzania do obrotu" dotyczy każdego etapu obrotu (w tym także sprzedaży detalicznej) i nie jest zawężone jedynie do pierwszego wprowadzenia na rynek przez producenta, czy też importera. Pojęcie „obrotu" zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, gdzie czynnością jest „wprowadzenie na rynek", które zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją, oznacza posiadanie żywności w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. W rozumieniu tego przepisu, strona – co nie jest przez nią kwestionowane – wskazany w zaskarżonej decyzji produkt posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła go do obrotu.

Stosownie do art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Każdy z tych podmiotów: producent, przetwarzający lub dystrybutor, obarczony jest zatem obowiązkiem przestrzegania wymagań prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej, niezależnie od tego, na jakim etapie stwierdzona w toku kontroli nieprawidłowość powstała. W sytuacji, gdy nieprawidłowość powstała na wcześniejszym etapie obrotu (w tym na etapie produkcji) – powinna ona zostać wyeliminowana w dalszych jego ogniwach, przy czym w zależności od pozycji rynkowej podmiotu kontrolowanego zmieniać się będą jedynie możliwości realizacji tego obowiązku.

Nazwa środka spożywczego, zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia" – przywołanym w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o jakości handlowej – powinna odpowiadać nazwie ustalonej dla danego rodzaju środka spożywczego w przepisach prawa żywnościowego, a w przypadku braku takich przepisów powinna być nazwą zwyczajową środka spożywczego lub składać się z opisu tego środka spożywczego lub sposobu jego użycia, tak aby umożliwić konsumentowi rozpoznanie rodzaju i właściwości środka spożywczego oraz odróżnienie go od innych produktów.

Oznakowanie środka spożywczego, w myśl art. 46 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia – przywołanym w art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej – nie może wprowadzać konsumenta w błąd m.in. co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Jak stanowi art. 114 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, produkty żywnościowe przeznaczone do spożycia przez ludzi można wprowadzać do obrotu jako mleko i przetwory mleczne, tylko jeśli są one zgodne z definicjami i nazwami ustanowionymi w jego załączniku XII. Przetwory mleczne oznaczają produkty uzyskiwane wyłącznie z mleka, przez co należy rozumieć, że można do nich dodać substancje konieczne do ich wytwarzania, pod warunkiem, że substancje te nie są używane do zastąpienia w całości lub częściowo jakichkolwiek

naturalnych składników mleka (załącznik XII pkt II ust. 2). Do takich przetworów mlecznych, zgodnie z załącznikiem XII pkt II ust. 2a (iii), należy masło.

W załączniku XV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 wskazuje się, że masłem jest produkt zawierający: nie mniej niż 80 % i nie więcej niż 90 % tłuszczu mlecznego, nie więcej niż 16 % wody i nie więcej niż 2 % suchej masy beztłuszczowej. Tymczasem, na podstawie wyników badań przedmiotowego produktu ujawniono w jego składzie: obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym i steroli pochodzenia roślinnego wskazujących na obecność tłuszczu roślinnego, a także wyższą zawartość wody i suchej masy beztłuszczowej oraz niższą zawartość tłuszczu.

Wobec powyższego, stosując nazwę produktu niezgodną z rzeczywistością, strona naruszyła przepisy art. 46 i 47 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, wprowadzając konsumentów w błąd, co do rzeczywistego charakteru nabywanego produktu, który wbrew przekazowi wynikającemu z nazwy nie był produktem, który konsumenci chcieli nabyć.

W tym miejscu należy podkreślić, że obowiązujące regulacje wprost definiują pojęcie artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego. W przywołanym powyżej art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej podano przykładowe wyliczenie okoliczności warunkujących uznanie artykułu rolno-spożywczego za zafałszowany, naruszające interesy konsumentów w sposób istotny, co w konsekwencji wpływa na zakres odpowiedzialności podmiotu wprowadzającego dany produkt do obrotu. W szczególności zafałszowanie może polegać na dokonaniu w tym produkcie zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład oraz na podaniu w jego oznakowaniu nazwy niezgodnej z przepisami o jakości handlowej lub niezgodnej z prawdą.

Zdaniem Prezesa UOKiK, dyspozycja art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej została spełniona w niniejszej sprawie i wprowadzenie do obrotu przez przedsiębiorcę Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, przedmiotowego masła, które w rzeczywistości nim nie było, wprowadzało konsumentów w błąd i w sposób istotny naruszało ich interesy, gdyż otrzymywali oni inny produkt, niż sugerowała jego nazwa, a więc pozbawieni byli oni także możliwości dokonania świadomego wyboru.

W świetle powyższego, argument strony o niewystąpieniu przesłanek uzasadniających uznanie wprowadzonego przez nią do obrotu produktu za zafałszowany, nie zasługuje na uwzględnienie. Należy zaznaczyć, co już podkreślił organ pierwszej instancji w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji, że nie ma znaczenia – wbrew przekonaniu strony – czy zafałszowany produkt został wprowadzony do obrotu w wyniku celowego działania, czy też nie, gdyż nie jest to przesłanką do odstąpienia od wymierzenia kary w ogóle. Przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych podlega karze określonej w tym przepisie. Ustawodawca zakłada zatem istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzania kary za naruszenie przepisów prawa żywnościowego. Oznacza to, że samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu produktów zafałszowanych, powoduje konieczność nałożenia stosownej kary (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10). Odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny, a przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu

(por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. II GSK 917/11). Należy jednocześnie podkreślić, że przepis art. 40a tej ustawy, jest przepisem administracyjnym, a nie – wbrew temu, co próbuje dowieść strona – przepisem karnym, a tym samym nie uzależnia on zastosowania sankcji od stwierdzenia winy po stronie podmiotu, który wprowadził do obrotu produkt nieodpowiadający jakości handlowej. Stopień zawinienia strony jest jedną z pięciu przesłanek uwzględnianych dopiero na etapie ustalania wysokości kary pieniężnej, stosownie do art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

Należy zauważyć, że przywołane przez stronę w odwołaniu sprawozdanie z badań nr 1816/13/GDY (gdzie przedmiotem badań były próbki rzekomo z tej samej partii masła, pochodzące z tzw. „biblioteczki" producenta, w której przechowywane są próbki z większości partii wyrobów wprowadzonych wcześniej do obrotu, w razie konieczności przeprowadzenia ewentualnych badań), nadesłane organowi pierwszej instancji przez producenta przy piśmie z dnia 19 kwietnia 2013 r. w toku postępowania wobec przedsiębiorcy Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, nie można uznać za rzetelny dowód w sprawie, gdyż opisane w nim wyniki badań bazują na badaniu produktu w oparciu o inne próbki, niż próbka kontrolna pobrana w toku kontroli przez Dolnośląskiego WIIH i zostały wykonane poza procedurami postępowania organów Inspekcji Handlowej.

Podkreślenia wymaga, że procedury postępowania organów Inspekcji Handlowej przy pobieraniu i badaniu próbek, służące ustaleniu, czy produkt spełnia wymagania jakościowe, zostały w sposób szczególny i wyczerpujący określone w ustawie o Inspekcji Handlowej. Ustawa ta stanowi w art. 27 ust. 1, że próbki produktów pobiera się w celu ustalenia, czy produkt spełnia wymagania jakościowe i bezpieczeństwa określone w przepisach odrębnych lub dokumentach normalizacyjnych lub czy jego jakość odpowiada jakości deklarowanej przez przedsiębiorcę, a w art. 28 ust. 1, że równocześnie z pobraniem próbki produktu należy pobrać i zabezpieczyć dodatkową próbkę produktu z tej samej partii w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań (próbka kontrolna). Próbka kontrolna jest przechowywana przez kontrolowanego do czasu jej zwolnienia przez wojewódzkiego inspektora, w warunkach uniemożliwiających zmianę jakości lub cech charakterystycznych produktu; w tym czasie nie może być wprowadzana do obrotu (art. 28 ust. 2). Badania pobranych próbek produktów i próbek kontrolnych przeprowadzają laboratoria kontrolno-analityczne Inspekcji Handlowej (art. 29 ust. 1), które wchodzą w skład UOKiK. W przypadku, gdy laboratoria te nie mogą wykonać badań, organ Inspekcji Handlowej może zawrzeć umowę o wykonanie badań pobranej próbki w innym wyspecjalizowanym laboratorium (art. 29 ust. 2). Badanie próbki kontrolnej przeprowadza się na wniosek lub z urzędu (art. 29 ust. 3).

Na gruncie wskazanych przepisów, próbka kontrolna, o której mowa w art. 28 ustawy o Inspekcji Handlowej, która jest pobierana i zabezpieczana w toku kontroli równocześnie z próbką produktu w celu przeprowadzenia przez organ Inspekcji Handlowej badania jakości produktu, co do zasady stanowi jedyny materiał źródłowy dla wykonania badania kontrolnego w celu zweryfikowania wyniku wcześniejszego badania organu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 917/11).

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że podważanie wyników badań próbki produktu i próbki kontrolnej przedmiotowego masła, przeprowadzonych przez akredytowane

Laboratorium UOKiK w Olsztynie, poprzez przedstawienie wyników badań dostarczonych przez producenta, z pominięciem procedur przewidzianych w obowiązującym prawie, a więc w sposób sprzeczny z prawem, nie zasługuje na uwzględnienie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 października 2012 r. sygn. akt II GSK 1339/11).

Podniesiony przez stronę w pkt II odwołania zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisu art. 29 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w sytuacji, gdy nie wystąpiły ku temu przesłanki, w związku z: przebadaniem próbki kontrolnej przedmiotowego masła po upływie jego okresu ważności (tj. w dniach 5-7 grudnia 2012 r., podczas gdy produkt ten oznaczony był datą minimalnej trwałości „najlepiej spożyć przed: 05.12"), a w efekcie pozbawienie strony prawa do zakwestionowania wyników badań przedłożonych przez Dolnośląskiego WIIH, należy uznać za bezzasadny.

Zgodnie z art. 52 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, środki spożywcze oznakowane datą minimalnej trwałości lub terminem przydatności do spożycia mogą znajdować się w obrocie do tej daty lub terminu. Badania próbki kontrolnej rozpoczęto zatem w aktualnej dacie minimalnej trwałości, tj. w dniu 5 grudnia 2012 r.

Niezależnie od powyższego, należy podkreślić, że w niniejszej sprawie okoliczność, że badania próbki kontrolnej zostały zakończone 7 grudnia (tj. po upływie daty minimalnej trwałości), nie miała żadnego wpływu na wyniki tych badań. Należy zauważyć, że upływ daty minimalnej trwałości nie mógł w żaden sposób spowodować pojawienia się tłuszczu obcego (w tym tłuszczu roślinnego), czy też zmniejszenia się zawartości tłuszczu lub zwiększenia się zawartości wody w tym produkcie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 listopada 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 1681/10).

Podkreślenia wymaga, że podstawą faktyczną do wydania zaskarżonej decyzji były wyniki badań próbki produktu zamieszczone w sprawozdaniu z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012, a wyniki badań próbki kontrolnej jedynie potwierdziły, że produkt ten był zafałszowany. W niniejszej sprawie udział tłuszczu obcego w maśle był na tyle duży, że stwierdzenie, iż masło było zafałszowane nie budziło żadnych wątpliwości. Dodać należy, że wyniki badań próbki kontrolnej mogą mieć decydujące znaczenie w przypadku stwierdzenia niewielkich niezgodności.

Podniesiony przez stronę w pkt III odwołania zarzut dokonania przez organ pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu jedynie w oparciu o wyniki badań wykonanych na jego zlecenie, że przedmiotowe masło jest produktem zafałszowanym, z pominięciem znajdujących się w aktach sprawy wyników badań wykonanych na zlecenia producenta (opisanych w sprawozdaniu z badań nr 1816/13/GDY), należy uznać za chybiony.

Prezes UOKiK zauważa, że okoliczności mające znaczenie dla sprawy i wyjaśnienia stanu faktycznego odpowiadającego rzeczywistości – jak już wcześniej podkreślono – zostały stwierdzone wystarczającym dowodem, w postaci sprawozdań z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012 i z dnia 7 grudnia 2012 r. nr 994/2012, a więc dwukrotnie wykonanych badań przedmiotowego masła, wskazujących na jego zafałszowanie.

Odnosząc się do wyników badań przeprowadzonych na zlecenie producenta, na które powołuje się strona w odwołaniu, należy zauważyć, że w postępowaniu prowadzonym przez organy Inspekcji Handlowej nie ma możliwości powoływania się na wyniki badań wykonane w innym trybie niż określony w przepisach ustawy o Inspekcji Handlowej. W ocenie Prezesa UOKiK, jeżeli obowiązują procedury postępowania kontrolnego określone w obwiązujących przepisach prawa, nie jest dopuszczalne przyjmowanie innych procedur, gdyż wypaczałoby to sens prowadzonych kontroli (por. przywołane wcześniej wyroki NSA). Należy zatem uznać, że wyniki badań wykonane na zlecenie producenta, nawet przy założeniu, że odnoszą się do wyników badań próbki z tej samej partii masła, nie mogą mieć znaczenia w niniejszej sprawie.

Strona podniosła w pkt IV i V odwołania zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008 oraz załączników nr II, XX i XXI do tego rozporządzenia, poprzez ich niezastosowanie oraz akceptację braku ich zastosowania, a w efekcie pozbawienie producenta możliwości wykazania niewłaściwego przeprowadzenia procedury pobierania próbek w sytuacji, gdy przepisy te przewidują jego uprawnienia do wypowiedzenia się co do sposobu pobierania próbek; jak również naruszenia tych przepisów w związku z art. 28 i art. 145 § 1 pkt 4 Kpa, z uwagi na ich błędną wykładnię i niezastosowanie w sytuacji, gdy wystąpiły ku temu przesłanki, a w konsekwencji akceptację niewłaściwego określenia stron postępowania i pozbawienie przez to Masmal Dairy Sp. z o.o. z siedzibą w Grudziądzu udziału w niniejszym postępowaniu w charakterze strony. Ponadto, w uzasadnieniu do odwołania strona podniosła, że pozbawienie producenta jego uprawnień procesowych oznacza także naruszenie przepisów art. 6, 7, 10, 77 i 80 Kpa.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zauważyć, że przywołane przez stronę przepisy art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008 o tytule „Pobieranie próbek oraz spory dotyczące wyników analiz" nie dotyczą procedur postępowania organów Inspekcji Handlowej, gdyż te zostały kompleksowo i wyczerpująco określone w ustawie o Inspekcji Handlowej oraz rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. U. L 165 z 30.4.2004, s. 1 z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 882/2004". Należy zaznaczyć, że strona formułując swoje zarzuty nie wzięła pod uwagę zasadniczej kwestii, a mianowicie celu i zakresu obowiązywania poszczególnych przepisów. Rozporządzenie (WE) nr 273/2008, co do zasady jest regulacją wydaną na potrzeby rynków rolnych i wszelkie zawarte w nim procedury mają zastosowanie w sprawach między kontrahentami lub w sytuacjach, gdzie nie zostały określone żadne inne procedury postępowania. Faktem jest, że metody badań wskazane w tym rozporządzeniu są wykorzystywane przez organy urzędowej kontroli żywności, gdyż z reguły są to metody referencyjne akceptowane na poziomie międzynarodowym. Możliwość stosowania tych metod przez organy urzędowej kontroli żywności wynika z art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 882/2004. Rozporządzenie to jednak nie obliguje tych organów do stosowania procedur postępowania zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 273/2008. Celem urzędowej kontroli

żywności jest ochrona interesów konsumentów, co wynika wprost z rozporządzenia (WE) nr 882/2004. Rozporządzenie to określa, jakie procedury mają i mogą być stosowane dla osiągnięcia zakładanego celu. Stąd też korzystanie przez organy Inspekcji Handlowej z metod badawczych powszechnie uznanych, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 273/2008, nie może być wiążące w części procedur zawartych w tym rozporządzeniu, określonych dla innych celów niż cel, który realizuje Inspekcja Handlowa, jakim jest ochrona interesów konsumentów m.in. poprzez sprawowanie urzędowej kontroli żywności.

Powyższe stanowisko Prezesa UOKiK w kwestii uznania, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 273/2008 nie są wiążące w postępowaniu prowadzonym przez organy Inspekcji Handlowej potwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 września 2012 r. sygn. akt VI SA/Wa 918/12.

Za bezzasadny należy uznać również zarzut strony w kwestii pozbawienia producenta jego uprawnień procesowych. Należy zauważyć, że cały wywód w tym zakresie strona oparła na własnej interpretacji przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008, próbując na ich podstawie wykazać, że procedura pobierania i badania próbek produktu powinna odbywać się z udziałem producenta. Jej zdaniem, niezapewnienie udziału producenta w tej procedurze skutkuje naruszeniem podstawowej zasady gwarantującej stronie czynny udział w postępowaniu, a same czynności kontrolne czyni wadliwymi i bezskutecznymi.

Należy zaznaczyć, że co do braku podstaw do udziału producenta w postępowaniu kontrolnym u innego przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty tego producenta, w szczególności przy pobieraniu próbek, jak i dalszym postępowaniu wobec kontrolowanego wypowiedział się już niejednokrotnie Naczelny Sąd Administracyjny, np. w wyroku z dnia 12 września 2012 r. sygn. akt II GSK 1085/11.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie kontrolowanym, a tym samym i stroną postępowania był wyłącznie przedsiębiorca Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu. Zgodnie z procedurami określonymi w ustawie o Inspekcji Handlowej tylko on lub osoba przez niego upoważniona mogła brać udział w czynnościach kontrolnych (art. 15), do których należy m.in. pobieranie próbek produktów do badań (art. 16 ust. 1 pkt 10) i tylko jemu, w myśl art. 127 § 1 Kpa, przysługiwało prawo do złożenia środka odwoławczego od decyzji wydanej w pierwszej instancji, z którego skorzystał. Dopuszczenie producenta – jak chciałaby strona – do udziału w czynnościach kontrolnych pobierania próbek, wykonywanych przez inspektorów Inspekcji Handlowej u przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą na etapie obrotu detalicznego pozostaje poza przepisami postępowania określonymi w ustawie o Inspekcji Handlowej i stanowi to naruszenie przepisów tej ustawy. Jak wynika z protokołów kontroli z dnia 15 listopada 2012 r. i z dnia 30 listopada 2013 r., w czynnościach kontrolnych, w tym przy pobieraniu próbek, uczestniczył wyznaczony przez stronę przedstawiciel w osobie pracownika kontrolowanego hipermarketu E. Leclerc, co było zgodne z art. 2 pkt 11 i art. 15 ustawy o Inspekcji Handlowej. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 20 ust. 2 tej ustawy ewentualne zastrzeżenia co do ustaleń kontroli, w tym dotyczących pobierania próbek, strona mogła wnieść na etapie postępowania kontrolnego, poprzez zgłoszenie uwag bezpośrednio do protokołów kontroli lub wnosząc je na piśmie w terminie 7 dni od dnia przedstawienia tych

protokołów do podpisu, o czym została pouczona w treści protokołów kontroli. Takich uwag strona nie zgłosiła.

Strona stara się ponadto wykazać, że stroną niniejszego postępowania powinien być także producent, tj. Masmal Dairy Sp. z o.o. z siedzibą w Grudziądzu, z racji tego, że jakoby dysponował on wymaganym przez art. 28 Kpa interesem i obowiązkiem prawnym w sprawie, wynikającym z przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008, art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, a także art. 471 Kodeksu cywilnego.

Należy zaznaczyć, że kwestię podmiotu, który może być stroną w postępowaniu administracyjnym przed organami Inspekcji Handlowej, w tym także w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, w sposób szczególny regulują przepisy ustawy o Inspekcji Handlowej, w powiązaniu z przepisami ustawy o jakości handlowej.

Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się, jak wynika z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, do postępowania przed organami Inspekcji Handlowej w zakresie nieuregulowanym ustawą. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 tej ustawy, do zadań Inspekcji Handlowej należy m.in. kontrola produktów znajdujących się w obrocie handlowym lub przeznaczonych do wprowadzenia do takiego obrotu (w tym w zakresie oznakowania i zafałszowań) oraz kontrola usług. Kontrola ta nie obejmuje kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych u producentów oraz kontroli jakości zdrowotnej środków spożywczych określonych w przepisach odrębnych. Powyższa regulacja znajduje również potwierdzenie w art. 17 ust. 3 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym, nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych w obrocie detalicznym sprawuje Inspekcja Handlowa. Kontrola w powyższym trybie nie może być zatem przeprowadzona u producenta, a w konsekwencji nie mógł być on stroną niniejszego postępowania, jak i adresatem decyzji kończącej to postępowanie.

Podkreślenia wymaga, że wszystkie czynności wynikające z ustawowych kompetencji, czyli działania prowadzone w ramach postępowania kontrolnego, a następnie ewentualnie pokontrolnego, jak i będące ich konsekwencją, postępowanie administracyjne w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej (art. 40a ustawy o jakości handlowej), powinny być podmiotowo tożsame i wynikać z ustaleń dokonanych wobec kontrolowanego, tj. przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana (art. 2 pkt 8 ustawy o Inspekcji Handlowej). Z tego też powodu jedynie on (kontrolowany – wprowadzający produkt do obrotu) może być podmiotem praw i obowiązków kierowanych w odniesieniu do niego przez organy Inspekcji Handlowej.

Postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie zostało wszczęte wyłącznie wobec przedsiębiorcy Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, który wprowadził do obrotu zafałszowaną jedną ww. partię masła i tylko jemu Dolnośląski WIIH wymierzył w drodze decyzji z dnia 14 maja 2013 r. karę pieniężną za stwierdzone w toku kontroli naruszenie przepisu art. 40 ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, którego dopuścił się on, a nie producent zakwestionowanego masła. Zatem w tym postępowaniu stroną był jedynie ten przedsiębiorca. To jego praw i obowiązków dotyczyło postępowanie, to jego działalność była przedmiotem kontroli i to na niego organ pierwszej instancji nałożył karę pieniężną, do

uiszczenia której ostatecznie może być zobowiązany na gruncie prawnoadministracyjnym on, a nie producent.

Zdaniem Prezesa UOKiK, okoliczności przywołane przez stronę na uzasadnienie jej interesu prawnego w sprawie, wskazują jedynie na interes faktyczny, a nie prawny, który nie nadaje uprawnień strony. Kwestie ewentualnych roszczeń cywilnoprawnych, które wobec producenta może skierować przedsiębiorca Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, pozostają poza granicami postępowań prowadzonych przez organy Inspekcji Handlowej. Imperatyw do podjęcia tej czynności nie wynika z decyzji administracyjnej w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej – przedsiębiorca Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu może to działanie podjąć lub nie, przy czym wola w tym zakresie należy w całości do niego.

Strona sformułowała w pkt VI odwołania zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów art. 18 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 273/2008 oraz załączników nr II, XX i XXI do tego rozporządzenia, w związku z art. 75 § 1 Kpa, poprzez ich niezastosowanie oraz akceptację ich błędnego zastosowania, a polegające na akceptacji wydania zaskarżonej decyzji w oparciu o sprawozdania z badań próbek pochodzących z zakwestionowanej partii masła, bez udziału producenta przy pobieraniu tych próbek, a więc na podstawie dowodów zdobytych sprzecznie z prawem. Jej zdaniem, organ pierwszej instancji powinien zwrócić się do producenta w celu powiadomienia go o podjętych czynnościach kontrolnych i umożliwić mu wypowiedzenie się co do prawidłowości pobierania próbek.

Odpowiadając na powyższe zarzuty, należy jeszcze raz podkreślić, że do procedury, sposobu i trybu przeprowadzania kontroli przez organy Inspekcji Handlowej, w tym sposobu pobierania próbek, stosuje się ustawę o Inspekcji Handlowej oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2012 r. poz.496), zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów", o czym wprost stanowią przepisy art. 1 ust. 2 i art. 31 ustawy o Inspekcji Handlowej. Przepisy wskazanego przez stronę rozporządzenia (WE) nr 273/2008 mogłyby mieć zastosowanie, o ile nie istniałyby odrębne przepisy, w tym krajowe, regulujące w sposób szczegółowy i wyczerpujący tryb postępowania organów Inspekcji Handlowej.

Przy ocenie jakości handlowej, w myśl art. 27 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, próbki produktów pobiera się w celu poddania badaniom w ilościach i w sposób określony w przepisach odrębnych albo dokumentach normalizacyjnych, a w przypadku braku takiego określenia – w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia badań, zaś w świetle art. 28 ust. 1 tej ustawy, równocześnie z pobraniem próbki produktu pobiera i zabezpiecza się dodatkową próbkę z tej samej partii w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań (próbkę kontrolną).

Zestawiając powyższe z zebranym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, brak jest podstaw, aby uznać, że przebieg i wyniki przeprowadzonej kontroli były niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, a co za tym idzie, że dowody zostały zdobyte sprzecznie z prawem. Jak wynika z akt sprawy, z przebiegu czynności kontrolnych zostały sporządzone m.in. protokoły kontroli z dnia 15 listopada 2012 r. i z dnia 30 listopada 2013 r. oraz protokoły pobrania próbki produktu i próbki kontrolnej z dnia 15 listopada 2012 r. nr 076778

i nr 076779, które czyniły zadość obowiązującym przepisom prawa. Dodać należy, że obecna przy czynnościach kontrolnych osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanego w trakcie kontroli (upoważnienie z dnia 3 stycznia 2011 r.), nie odmówiła podpisania tych protokołów, ani też nie zgłosiła do nich uwag. Nie zanegowała ona zatem ustaleń faktycznych opisanych w tych protokołach.

Prezes UOKiK zauważa ponadto, że strona skorzystała z przysługującego jej prawa do przebadania próbki kontrolnej w momencie, kiedy miała ku temu możliwość, stosownie do przepisów ustawy o Inspekcji Handlowej. Na wniosek strony, próbka kontrolna została przekazana w celu jej zbadania do Laboratorium UOKiK w Olsztynie.

Argumentacja przedstawiona powyżej prowadzi także do wniosku, że kolejny zarzut strony podniesiony w pkt VIII odwołania (brak pkt VII), jest bezzasadny, dotyczący rażącego naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 7 i 77 Kpa, poprzez: błędne ustalenie stanu faktycznego; zaniechanie podjęcia czynności zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego i dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego; arbitralne potraktowanie niniejszej sprawy bez rozpatrzenia w sposób wyczerpujący zebranego materiału dowodowego, a także nieuwzględnienie przy rozstrzygnięciu interesu społecznego i interesu obywateli.

W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie zostały podjęte wszelkie niezbędne kroki do pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, m.in. poprzez wskazanie stronie przysługujących jej praw, w tym prawa do zapoznania się z materiałem dowodowym i złożenia wyjaśnień. Akta sprawy, w szczególności protokoły kontroli z dnia 15 listopada 2012 r. i z dnia 30 listopada 2013 r., sprawozdania z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012 i z dnia 7 grudnia 2012 r. nr 994/2012 oraz korespondencja pokontrolna ze stroną i producentem, wskazują, że cały materiał dowodowy został zebrany, a następnie rozpatrzony w sposób rzetelny i wyczerpujący w toku postępowania administracyjnego. Dolnośląski WIIH prowadził postępowanie w sprawie w myśl uwzględnienia słusznego interesu strony, wszechstronnie wyjaśniając okoliczności sprawy, jak również realizując zasadę czynnego udziału strony w sprawie. Wydana przez organ pierwszej instancji decyzja została oparta na całokształcie zabranego materiału dowodowego.

Należy jeszcze raz podkreślić, że strona skorzystała z prawa do przebadania próbki kontrolnej przedmiotowego masła w momencie, kiedy miała ku temu możliwość, stosownie do obowiązujących przepisów ustawy o Inspekcji Handlowej. Zgodnie z wnioskiem strony, organ pierwszej instancji przekazał próbkę kontrolną do Laboratorium UOKiK w Olsztynie. Badania próbki kontrolnej wykonane na wniosek strony przez to laboratorium potwierdziły wyniki wcześniejszych badań próbki produktu, co do niezgodności z deklaracją producenta zawartą w oznakowaniu tego produktu oraz z przepisami o jakości handlowej, z uwagi na: obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym i steroli pochodzenia roślinnego, wyższą zawartość wody i suchej masy beztłuszczowej oraz niższą zawartość tłuszczu. Nie ulega zatem wątpliwości, że w niniejszym postępowaniu istnieją wiarygodne dowody, wskazujące na zafałszowanie przedmiotowego produktu oraz dające podstawę do wydania rozstrzygnięcia podjętego przez Dolnośląskiego WIIH. Z tego względu, zarzut strony w kwestii dowolności działania organu pierwszej instancji należy uznać za chybiony.

Tym samym, należy stwierdzić, że organ pierwszej instancji działał w granicach i na mocy prawa – co udowodniono powyżej, w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, a także zastosował obowiązujące normy prawne. W świetle powyższego, twierdzenie, że doszło do naruszenia przepisów Kpa, wskazanych przez stronę w odwołaniu, nie znajduje uzasadnienia.

Strona podniosła następnie w pkt IX i X odwołania zarzut rażącego naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisu art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w zakresie wymiaru kary, a także naruszenia przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, z uwagi na wymierzenie kary zbyt wygórowanej i dotkliwej.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zauważyć, że z całości zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, wynika, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, organ pierwszej instancji uwzględnił w sposób prawidłowy wszystkie kryteria określone w art. 40a ust. 5 tej ustawy (tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia strony, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczym oraz wielkość jego obrotów), a także kierował się ogólnymi zasadami wyrażonymi z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, z których wynika, że kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Należy podkreślić, że stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 50 834,35 zł, która stanowi […] % przychodu strony za rok 2012, podczas gdy organ Inspekcji Handlowej był uprawniony do wymierzenia tej kary w granicach od 1 000 zł do […] zł, gdzie górna granica stanowi 10 % przychodu strony za rok 2012.

Wykonując dyspozycję art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Dolnośląski WIIH słusznie stwierdził i uznał:

- stopień szkodliwości czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu zafałszowanej jednej ww. partii masła za najwyższy, gdyż konsument otrzymał produkt w oznakowaniu którego podano nierzetelną informację na temat jego nazwy i składu, przez co został wprowadzony w błąd i dokonał niewłaściwego i niechcianego wyboru;
- stopień zawinienia strony za niedbalstwo, gdyż stwierdzone nieprawidłowości, co prawda powstały na etapie produkcji i nie były wynikiem działania kontrolowanego, to jednak jako profesjonalista na rynku spożywczym nie wykazał, że dołożył wszelkich starań, aby oferowane do sprzedaży produkty spełniały wymagania w zakresie jakości handlowej;
- zakres naruszenia za znaczny z punktu widzenia właściwości produktu i obowiązujących przepisów prawa oraz za istotny z punktu widzenia interesów i praw konsumentów, gdyż rzetelna informacja dotycząca nazwy i składu produktu stanowi jeden z najważniejszych elementów oznakowania;
- oceniając dotychczasową działalności podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych, że kontrolowany działa w tym segmencie rynku od wielu lat i nie pierwszy raz był karany w związku z naruszeniem przepisów o jakości handlowej w odniesieniu do innego typu produktów;

– określając wielkość obrotów tego podmiotu, że kontrolowany należy do grupy dużych przedsiębiorców zajmujących silną pozycję na rynku.

W ocenie Prezesa UOKiK, opisane powyżej przesłanki były podstawą do wymierzenia stronie kary pieniężnej na mocy art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, w wysokości ustalonej przez organ pierwszej instancji. Należy wskazać, że skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać także funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku. Dodać należy, że celem prawa żywnościowego, w myśl art. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, jest ochrona interesów konsumentów, dlatego też przestrzeganie tego prawa powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Wprowadzenie na rynek żywności zafałszowanej, która jest oznakowana w sposób sugerujący cechy produktu o wyższej jakości, jak w niniejszej sprawie, pozbawia konsumentów możliwości świadomego wyboru i narusza ich dobro – ekonomiczny interes. Szczególnie należy zaznaczyć, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, zatem kary wymierzane w tego rodzaju sprawach, po uwzględnieniu kryteriów stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, określonych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10).

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że zarzut rażącego naruszenia przepisu art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i naruszenia przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w zakresie dokonanej przez organ pierwszej instancji oceny przesłanek mających wpływ na wysokość kary za naruszenie prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej, nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując wnioski dowodowe złożone przez stronę w odwołaniu, należy uznać, że nie mogą mieć one znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż:

– sprawozdanie z badań nr 1816/13/GDY odnosi się do badań wykonanych na produkcie z naruszeniem procedur postępowania określonych w ustawie o Inspekcji Handlowej;
– pismo WIIH w Łodzi z dnia 9 maja 2013 r. skierowane w odrębnym postępowaniu do Netto Sp. z o.o. z siedzibą w Motańcu (nr akt sprawy: ŻG.8361.127.2013) nie prezentuje stanowiska organu Inspekcji Handlowej w kwestii zasadności przeprowadzania badań próbek kontrolnych po upływie ich okresu ważności, natomiast stanowi odpowiedź na e-mail tego przedsiębiorcy z dnia 30 kwietnia 2013 r. i wyjaśnienie, iż złożony przez niego wniosek o zbadanie próbki kontrolnej masła stał się bezprzedmiotowy, gdyż stwierdzona niezgodność (tj. zawyżona zawartość tłuszczu) nie spowodowała obniżenia jego cech jakościowych, uwzględniając dodatkowo upływ jego daty minimalnej trwałości;
– dowody z zeznań pracowników producenta przedmiotowego masła nie mają znaczenia dla sprawy, gdyż istotą postępowania Dolnośląskiego WIIH było sprawdzenie jakości

handlowej produktu końcowego, a nie metody jego produkcji. Istotne dla sprawy było to, że na etapie obrotu detalicznego stwierdzono wprowadzenie do obrotu zafałszowanego masła, a nie na jakim etapie produkcji powstała zakwestionowana nieprawidłowość;

- również wniosek dowodowy w przedmiocie przedłożenia do akt sprawy dokumentów poświadczających o zachowaniu przez organ pierwszej instancji wymagań wynikających z Polskiej Normy PN-EN ISO 707 (co do przechowywania próbki w ściśle określonych warunkach chłodniczych) należy uznać za niemający znaczenia w sprawie, szczególnie w świetle art. 18 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 273/2008. W ślad za tym przepisem, pobieranie próbek przeprowadzane jest zgodnie z odpowiednimi przepisami dotyczącymi rozpatrywanego produktu. Jeżeli nie przedstawiono żadnych przepisów w odniesieniu do pobierania próbek, stosuje się przepisy zawarte w Polskiej Normie PN-EN ISO 707 – „Mleko i przetwory mleczne – Wytyczne do pobierania próbek". Należy podkreślić, że przepisem regulującym kwestię pobierania próbek przez organy Inspekcji Handlowej jest rozporządzenie w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów i jak wynika z akt sprawy, próbki zostały pobrane w sposób w nim wskazany. Ponadto, o tym, że próbki były przechowywane prawidłowo przez Dolnośląskiego WIIH świadczą protokoły przyjęcia próbki do badań nr 473/2012 z dnia 20 listopada 2012 r. (próbki produktu) i nr 498/2012 z dnia 4 grudnia 2012 r. (próbki kontrolnej), gdzie Laboratorium UOKiK w Olsztynie oceniło przydatność próbek do badań jako właściwą, a także same sprawozdania z badań z dnia 23 listopada 2012 r. nr 945/2012 (próbki produktu) i z dnia 7 grudnia 2012 r. nr 994/2012 (próbki kontrolnej), określające zabezpieczenie próbek. Należy zaznaczyć, że czas i warunki przechowywania próbek zakwestionowanego masła w okresie od pobrania do momentu dostarczenia ich do laboratorium nie miały wpływu na powstanie w tym produkcie stwierdzonych niezgodności, np. na niemożliwe samoistne przekształcenie się tłuszczu mlecznego w tłuszcz niemleczny. Dodać należy, że badania próbki kontrolnej rozpoczęto w aktualnej dacie minimalnej trwałości;
- zgodnie z upoważnieniami do przeprowadzenia kontroli z dnia 15 listopada 2012 r. nr 229/KBP-ŻG/2012 i z dnia 30 listopada 2012 r. nr 239/KBP-ŻG/2012, wystawionymi przez Dolnośląskiego WIIH i doręczonymi w tych samych dniach osobie upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego w trakcie kontroli, wskazani w nich inspektorzy zostali upoważnieni do przeprowadzenia kontroli w hipermarkecie E. Leclerc, należącym do przedsiębiorcy Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, czyli do podjęcia wszelkich czynności w tym zakresie, w tym do pobierania próbek produktów do badań, stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy o Inspekcji Handlowej. Tym samym, wniosek strony o włączenie do akt sprawy dokumentów potwierdzających uprawnienia osób do pobierania próbek należy uznać za bezzasadny.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie kary pieniężnej, jak i ustalenie jej wysokości, należy uznać za prawidłowe.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek

bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z poźn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Łukasz Szmit
   Kancelaria Radcy Prawnego Łukasz Szmit
   ul. Rynek Jeżycki 1/5, 60-847 Poznań
   pełnomocnik:
   Wrocławdis Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu
2. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor
   Inspekcji Handlowej we Wrocławiu
3. a/a